

hver Gang dette Spørgsmaal er bleven draget frem, altid kommen til den Erkjendelse, at der ikke var Noget herved at gjøre, at man ikke kunde foretage sig Noget, hvorved man kunde forhindre Lyendet i at søge Tjeneste som Dagleier. Grunden dertil er ikke blot den, at man i det Hele taget har ment, at det er en temmelig stærk Fordring at stille til Folk, at de ikke skulle kunne antage nogen Mand til Dagleier eller endogsaa til at arbejde hos dem i nogle enkelte Dage, uden først at forlange at se hans Studsmaalsbog. Det er ikke saa meget dette, man har fundet at være i og for sig en meget stærk Fordring at stille til Folk, men meget mere den Betragtning, at en saadan Regel er uigjennemførlig, navnlig af den Grund, at paa den ene Side tvinger vor Lovgivning ikke længere Folk af en vis Klasse til at søge Erhverv som Lyende, og paa den anden Side fordrer den ikke nogen Legitimation ved Bog af en eller anden Art for den, som vil søge Erhverv som Dagleier. Det staar derfor saaledes for mig, at det Forslag, som de ærede Medlemmer have stillet, i Grunden slet ikke kan tjene til at fremme dets Hensigt, eller at det i alle Tilfælde vilde fremkalde stor Uvil og Vanskeligheder ved sin Anvendelse. Det sædvanlige Tilfælde, der vil opstaa, saasnart Vægten lægges paa dette, vil jo blive det, at den, der saaledes søger Tjeneste, erklærer, at han er slet ikke Lyende, men Dagleier, og at han som Følge deraf ingen Studsmaalsbog har. Derved en saadan Erklæring ser jeg ikke, at der kan siges Noget, saaledes som Sagen staar nu. Det er jo fuldkommen lovligt at søge Erhverv som Dagleier og som Følge deraf ikke at have nogen Studsmaalsbog. Hvis det altsaa kun er Vædringsforlagets Mening, at B. kommende paadrager sig Ansvar, naar han antager til Arbejde en Person, som han veed er Lyende og er forsynet med Studsmaalsbog til Dato, ja saa synes jeg ikke, at den hele Bestemmelse har nogen synderlig praktisk Betydning, men paa den anden Side ser jeg heller ikke godt, at det er muligt at anvende Bestemmelsen i nogen videre Udstrækning, netop af den Grund, jeg har angivet, nemlig at, naar den Paagjældende siger, at han ingen Studsmaalsbog har, kan der ikke gjøres noget Videre derved, saa maa man lade det Foregavende staa til Troende. Vil man ikke det, men er det Meningen, at Bestemmelsen skulde virke i alle Tilfælde, hvor en Person kommer og vil tage Tjeneste som Dagleier, mener jeg rigtig nok, at saa maatte der udtræves et helt System af Regler, som slet ikke ere foreslaaede af de ærede Forslagsstillerne, og som forøvrigt heller ikke kunne antages at ville gaa igjennem, i alt Fald ikke i det andet Thing, nemlig et helt System af Regler om Arbeidsbøger eller Sligt, som Folk skulde være forsynede med. Saa maatte der altsaa opstilles den Grundsetning, at ikke blot egentlige Lyender, men ogsaa de, der

søge Erhverv som Dagleiere, skulde være forsynede med en Bog af en eller anden Art, enten saaledes, at han skulde beholde sin Studsmaalsbog og forevise den, eller skulde have en anden Bog, en Arbeidsbog, eller hvad man vil kalde det. Men et saadant System, en saadan Grundsetning, som vilde udtræve en hel Del Regler for at kunne nærmere gjennemføres, lader sig vistnok ikke gjennemføre. I det Mindste have vi jo en ikke langt tilbage liggende Erfaring for, at det ikke har været muligt at gjennemføre dette System med Arbeidsbøger, da det jo som bekendt var paa Bane under Forhandlingen af den saakaldte Fremmedlov, hvor et saadant System her i Landsthinget blev forsøgt indført i Loven. Man søgte her at gjøre gjældende, at ogsaa indenlaadste Arbejdere skulde være forsynede med Arbeidsbøger; men det lykkedes ikke at gjennemføre det i det andet Thing. Men i alt Fald, dersom det er Meningen med Forslaget at ville søge at gjøre det til Pligt for Enhver, der vil søge Erhverv som Dagleier, at være forsynet med en Bog, saaledes at man fornødtigvis kunde paalægge Folk Ansvar, fordi de ikke havde undersøgt denne Bog, før de indlode sig med ham, saa er det et meget vidt gribende Forslag, et et Forslag, som selvfølgelig maatte medføre en Mængde andre Bestemmelser om disse Bøgers Indretning, om hvilke Myndigheder der skulde udfærdige dem, Regler angaaende Paategning om, hvor Vedkommende arbejder og deslige. Saalænge imidlertid ikke en saadan Gruppe af Regler eksisterer, og saalænge det ikke er muligt at komme dertil, ser jeg ikke, at dette Forslag egentlig har nogen som helst Betydning, saa kan man lige saa godt blive staaende ved den almindelige Regel i § 5, den Regel nemlig, at naar det kan oplyses, at Vedkommende veed, at den, han har indladt sig med enten i Lyendeforhold eller i Arbejdsforhold, looftridig har forladt sin Tjeneste, saa bliver han straffet. Fiktionen kan ingen særlig Betydning faae i det Tilfælde, Vædringsforlaget angaar, thi saasnart Paagjældende siger: „Jeg er ikke Lyende, men Dagleier,“ saa falder det Hele bort, saa maa Enhver være berettiget til at afviescere herved og antage ham. Hvad angaar Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 7, da indbefommer det jo for saa vidt de Bemærkninger, jeg tillod mig at gjøre ved denne Sags 2den Behandling, som det simplificerer den hele Fremgangsmaade med Hensyn til at faae Paategningen i Studsmaalsbogen rphævet, derved at Myndigheden i saa Henseende henlægges til den samme Autoritet, som foretager Mæglingen, og derved er ganske vist en Del af de Indvendinger fjærne, som jeg troede at maatte gjøre mod § 8, saaledes som den blev vedtagen ved 2den Behandling. Det, der derimod her er det Nye, og som er kommet ind, ikke for at tilfredsstille noget Onske i saa Henseende fra min Side, men for at tilfredsstille